

РЕШЕНИЕ

№ 40

гр. Варна, 10.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 45 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стояна Илиева

при участието на секретаря Маргарита П. Стефанова
като разгледа докладваното от Стояна Илиева Административно наказателно дело № 20223110204340 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на Б. Д. Б. с ЕГН ***** от гр.Варна срещу НП № 433а-156/03.05.2022 год. на директора на ОД МВР Варна.

С жалбата се иска отмяна на НП, като се твърди, че същото е издадено при допуснати съществени процесуални нарушения.Алтернативно се прави искане за приложението на чл.28 от ЗАНН.

В съдебно заседание , жалбоподателят редовно призован не се явява, представлява се от адв.Д. М., ВАК, която поддържа жалбата си, представя писмени доказателства и моли НП да бъде отменено.

Въззиваемата страна – ОД МВР Варна, редовно призована, не се представлява, депозирано е писмено становище от юк Лукова.

Съдът, въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на обжалваното наказателно постановление по отношение на неговата законосъобразност, обоснованост и справедливост на наложеното наказание, прави следните изводи:

От фактическа страна:

На 29.03.2022 г. около 11,00 часа в гр.Варна, бул.” Мария Луиза” на спирка „ Марек”, свидетелят Ал.В., старши полицаи от сектор "Общинска полиция"- ОД МВР Варна извършил проверка на жалбоподателя, който пътувал в автобус на "Градски транспорт" АД Варна, марка „ Соларис” с рег. № ***, движещ се по линия № 148 - закрито обществено място, в което се обслужват или имат достъп гражданите. Свидетеля констатира, че в

условия на обявена в Р България извънредна епидемична обстановка с РМС № 325 и удължена с РМС № 378, 418, 482, 525, 609, 673, 855, РМС № 72/26.01.2021 г., РМС № 395/29.04.2021 г. и решение на МС № 426 от 26.05.2021 г., жалбоподателят не изпълнява противоепидемична мярка, въведена на основание чл.63,ал.4 от Закона за здравето със заповед на министъра на здравеопазването № РД -01-968/26.11.2021 год., т. 7, с която всички лица, които се намират на закритити обществени места, т. ч. транспортни средства за обществен превоз, като нямал поставена защитна маска за лице за еднократна и многократна употреба, покриваща носа и устата.

Във връзка с горното е съставен АУАН и е издадено процесното наказателно постановление, с което на основание чл.209а, ал.4, предл.2,във вр. с ал.1 от Закона за здравето и чл.53 от ЗАНН на жалбоподателя е наложено наказание "глоба" в размер на 300 /триста/ лева за нарушение на чл.209а, ал.1 от Закона за здравето.

В графата бележки и възражения, жалбоподателя не отразил да има такива.В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН не са направени възражения.

В хода на съдебното производство разпитан в качеството на свидетел актосъставителя В. посочва, че е изпълнявал служебните си задължения с цивилно облекло, като е имал задача да пътува в градския транспорт и при установяване на лица, които не носят маски покриващи носа и устата да ги санкционира по чл.209а, ал.1 от ЗЗ. За конкретното нарушение, заявява, че не си спомня нищо.

Св. Л. потвърждава изложеното в АУАН, също заявява, че не си спомня конкретния случай. Посочва, че по принцип при установяване на лице, което не носи маска същото било сваляно от автобуса, съставян му бил АУАН, като тя била свидетел по акта.

Описаната фактическа обстановка съдът прие за установена, въз основа на събраните по делото гласни доказателства: показанията на свидетелите В. и Л. , дадени в хода на съдебното следствие, и от приложените по делото писмени доказателства , прочетени и приети от съда по реда на чл.283 от НПК.

От правна страна:

Жалбата е депозирана от надлежно легитимирано лице, спрямо което е издадено атакуваното НП, в установения от закона 7-дневен срок от връчване на НП и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното нарушение. Поради това жалбата е допустима и следва да бъде разгледана.

АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл.34,ал.1 и 3 от ЗАНН.

НП е издадено от компетентен орган – директор ОД МВР Варна, съгласно нормата на чл.209а, ал.4 от Закона за здравето, като АУАН също е съставен от компетентно лице, съгласно приложена Заповед № 3653-1952/24.03.2020 год. на директора на ОД МВР Варна.

АУАН е съставен в присъствието на нарушителя и свидетел, присъствал при установяване на нарушението

Съдът намира, че при съставяне на АУАН и при издаване на атакуваното НП са спазени изискванията, визирани в разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. АУАН и НП са издадени от компетентни органи, съдържат всички изискуеми от ЗАНН реквизити - описано е нарушението и обстоятелствата, при които то е извършено, посочени са дата и място на извършване на деянието, както и нарушената законова разпоредба и нормата, въз основа на която е определена санкцията. В случая не са налице формални предпоставки за отмяна на обжалваното НП, тъй като при реализиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до порочност на административнонаказателното производство против него.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от Закона за здравето (Изм. и доп. - ДВ, бр. 98 от 2010 г., в сила от 1.01.2011 г., изм., бр. 15 от 2013 г., в сила от 1.01.2014 г., доп., бр. 23 от 2020 г., в сила от 14.03.2020 г., бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г., изм., бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), при непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите от епидемично разпространение на заразна болест по чл. 61, ал. 1, с цел защита и опазване живота и здравето на гражданите, се обявява извънредна епидемична обстановка. В ал. 3 са предвидени хипотези на непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите. Ал. 4, предоставя правомощие на министъра на здравеопазването да въвежда със заповед временни противоепидемични мерки по предложение на главния държавен здравен инспектор за територията на страната или за отделна област, при обявена извънредна епидемична обстановка по ал. 1.

Със заповед № РД-01-968/26.11.2021 г. на министъра на здравеопазването, в сила от 13.03.2020 г., са въведени противоепидемични мерки на територията на Република България считано от 01.12.2021 год. до 30.03.2022 год., във връзка с епидемичната обстановка, създадена от разпространението на COVID-19 на територията на страната и обявеното с Решение от 13.03.2020 г. на Народното събрание на Република България извънредно положение и препоръки на Националния оперативен щаб. С т.7 от същата всички лица, когато се намират в закрити обществени места, в т. ч. транспортни средства за обществен превоз, лечебни и здравни заведения, аптеки, оптики, национални центрове по проблемите на общественото здраве, административни учреждения и други места, в които се обслужват или имат достъп гражданите, железопътни гари и автогари, летища, метростанции, търговски обекти, църкви, манастири, храмове, музеи и др., са длъжни да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба, която се използва съгласно препоръките в приложение № 3.

Санкционната разпоредба на чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето (Нов – ДВ, бр. 28 от 2020 г., в сила от 13.03.2020 г.) (1) (Изм. – ДВ, бр. 34 от 2020 г., в сила от 9.04.2020 г., бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) предвижда, че който наруши или не изпълни въведени от министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 или 7 и чл. 63а, ал. 1 или 2, освен ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с глоба от 300 до 1000 лв., а при повторно нарушение – от 1000 до 2000 лв..

Безспорно се установява, а и не се оспорва от жалбоподателя, че на 29.03.2022 год. в 11:00 часа / към който момент е била в сила Заповед № РД-01-968/26.11.2021 г. на министъра на здравеопазването / жалбоподателя се е намирал в автобус на градския транспорт на гр.Варна с № 148, движещ се по бул.” Мария Луиза” .

Въпреки изложеното, състава на съда намира, че обжалваното НП подлежи на отмяна.

Съгласно чл.53 от ЗАНН наказателно постановление се издава, когато е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. В административнонаказателното производство тежестта на доказване лежи върху АНО.В този контекст, събраните в хода на съдебното производство гласни и писмени доказателства не установяват обстоятелствата по чл.53 от ЗАНН. Разпитаните в съдебното следствие свидетели – актосъставителят В. и св.Л., по никакъв начин не допринасят в тази посока, тъй като заявяват, че изобщо не помнят случая, включително и след предявяване на съдържанието на съставения АУАН. След като никой от двамата очевидци на извършването на нарушението не предоставя сведения относно възприетите факти, то наличието на съставен акт, записите в който формално потвърждават, не е достатъчно, за да се приеме еднозначно, че обстоятелствата в съдържанието му са отразени обективно и точно и съответстват на действителността. Липсата на спомен за случая не дава възможност да се проверят и твърденията на жалбоподателя изложени в жалбата му, относно скъсаната маска и поставения на лицето му плътен шал. Други доказателства АНО не е ангажирал в процеса. Поради това възраженията на Б. - че не е извършил нарушението, не могат да бъдат игнорирани като недостоверни и защитни.

Изложеното мотивира съдебния състав да приеме, че извършването на нарушение по чл.209а,ал.1 от Закона за здравето не е доказано по несъмнен начин, тъй като събраните доказателства не позволяват формиране на категоричен извод, че фактите, относими към състава на нарушението са установени точно и че законосъобразно жалбоподателя е бил привлечена към административнонаказателна отговорност.

На следващо място, съгласно разпоредбата на чл.26,ал.1 от ЗАНН административнонаказателно отговорни са пълнолетни лица, навършили 18 години,които са извършили административни нарушения в състояние на вменяемост.

Съдържанието на понятието "вменяемост" се извежда по аргумент от противното от чл.33,ал.1 от НК, където е дефинирано понятието за невменяемост. Вменяемо лице е това, което разбира свойството и значението на извършеното и може да ръководи постъпките си съобразно това разбиране.

Чл.146 от Закона за здравето разграничава два вида психиатрични причини: умствена недоразвитост (постоянно разстройство на съзнанието, т.н. олигофрения) и разстройство на съзнанието, което може да бъде продължително или краткотрайно. Общото и при двете е, че те водят до неправилно възприемане на обективната действителност и от тук – до невъзможност на избор на поведение, съгласно обществените изисквания.

В конкретния случай са представени доказателства, че жалбоподателя страда от параноидна шизофрения, която е душевна болест и представлява продължително разстройство на съзнанието. Видно от представените по делото доказателства е, че след проведеното лечение не се е постигнало пълно овладяване на симптоматиката. В приложеното Експертно решение № 90308/03.06.2022 год. е посочено, че жалбоподателя е напрегнат и объркан, т.е. за жалбоподателя Б. са налице доказателства за психически недостатъци, които пораждат съмнение, че същият е могъл да разбира свойството и значението на извършеното административно нарушение и да ръководи постъпките си, т.е., че е административно-наказателно отговорен.

Административно наказателната отговорност е лична и тя може да се носи само от физическо лице, което е в състояние да ръководи и контролира постъпките си. Лица, които нямат такава способност не могат да бъдат наказвани.

По разноските

Разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН предвижда, че в производството по обжалване на наказателното постановление въззивният съд може да присъжда разноски на страните. Уредбата препраща към чл. 143 от АПК, който пък от своя страна препраща към чл. 77 и чл. 81 от ГПК, регламентирани, че съдът дължи произнасяне по разноските, само ако съответната страна е направила искане за присъждането им.

С оглед изхода на делото такива се дължат само на жалбоподателя Б., който, чрез процесуалния си представител не е направил изрично искане за присъждане на разноски.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 433а-156/03.05.2022 год. на директора на ОД МВР Варна, с което на Б. Д. Б. с ЕГН ***** от гр. Варна за нарушение на чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето, на осн. чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лв..

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – гр. Варна на основанията, предвидени в НПК и по реда на глава 12 от АПК, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Варна: _____